

Székelyhidi Zsolt
(1973, Debrecen)
költő, író, zenész,
Budapesten él

Székelyhidi Zsolt

Madár cím nélkül

TD emlékéhez

Egy nehezen megírt
madár.
Megint a könnyű
is nehezen.
A tollak körül
hideg feszültség
siklik.
Haláli e hideg.
Egy madár nehéz
szárnyas szín.
Könnyen rajzolódó
súlyszó.
Egy lélegzetvételre
elcsúszó sor.
Egy tárva hagyott
ajtajú kalitka.
A szél megjárja.
Huzatos körök.
Egy nehezen elfogyó
húsú madár.
Pihék a földön,
puha keretben.
Csak a tollak repte.
Csak a tollak,
szintúgy súlytalan.
Könnyű könnyen.
Egy lélegzetszerű
mozdulat.
A suhogó hangot
egy emlék okozza.

Nő

Virágok nőnek a kezemből,
lassan folyó víz vagyok,
őrült lassan iszom az életet,
kint rekedt állatként fordulok
körbe, nézem a kezem,
szemem kékjét zöld
moha lepi be,
elvakultan keresek
valamit.
Téged.
Magamat.
Kifejlett éjszaka
rohan felénk,
megtesszük, amit lehet,
esszük, amit kivittünk magunkkal,
az erdő egykedvűen figyel,
nem nevet, nem szól.
Madarakat küld ránk hajnalban,
hogyan értsük, miért létezőnk.
Felkelésünk legyen megnyugtatóan
lassú és megfontolt,
feküdjük ki az összes dallamot,
hagyjuk magunkon
átmenni a hangokat,
vegyük magunkra az időt.
Virágok a kezemből,
őrült lassan élek.